

jukka behm
pehmolelutyttö
wsoy

jukka behm
pehmolelutyttö

werner söderström osakeyhtiö
helsinki

© JUKKA BEHM JA WSOY 2017
ISBN 978-951-0-42764-4
PAINETTU EU:SSA

Kiitos eräälle tytölle, joka on tärkein tyttöni maailmassa.

Kuulkaapa rakkaani, minun on kerrottava teille salaisuus. Minä, teidän ikioma pikku Emilia, olen kauppatavaraa.

Minä myyn itseäni.

Nyt se on sanottu ääneen.

Kun esitän asian näin, se ehkä särähtää pehmeissä korvissanne. Tai mistä minä tiedän, miten te ihanat karvakasat asian ymmärrätte vai ymmärrättekö te yhtään mitään. Antakaa kun rutistan teitä kaikkia. Rutistan ja nuuhkaisen. Te minun suloiset pehmoni.

Sanani eivät kyllä kuulosta itsestänikään ihan siltä miltä toivoisin, enkä oikein tunnista itseäni tuosta määritelmästä, mutta kai minun on pakko myöntää että se pitää jossain määrin paikkansa.

Mieluummin kuvailisin, että olen ottanut muutamalta typerykseltä rahaa siitä hyvästä, että he ovat saaneet viettää aikaa seurassani.

Paljon parempi niin.

Paljon, paljon parempi.

Minä myyn aikaani, ja se tietysti maksaa.

En tiedä, mikä minussa vetoaa miehiin. Ehkäpä nuoruuteni ja viattomuuteni, kaksi asiaa, jotka kulkevat käsikkäin.

Tai se, että olen siro kuin nukke, mutta kukapa viisi-toistavuotias ei olisi, paitsi tietysti yksi rinnakkaisluokan tyttö, joka ei syö kouluruokalassa muiden nähden mitään, ikään kuin ruoka olisi kamalin asia minkä hän tietää. Jos-sain muualla hän syö, sillä hän on aika iso, noin niin kuin kauniisti sanottuna.

Minulla on vaaleat lainehtivat hiukset, hillitty ja koh-telias hymy, hoikat sääret ja käsivarret, joissa kasvaa hen-toista untuvaa. Silmiäni on kuvailtu suuriksi ja ihaniksi.

Siinä yhdistelmä, jota joidenkin on vaikea vastustaa. Näytän kunnolliselta perhetytöltä ja sitä minä myös olen.

Luonnollinen ja puhdas. En kannan kilon painoista meikkipussia mukanani. En ruiskuta purkillista lakkaa hiuksiini ennen kuin poistun kotoa, vaan sidon hiukseni ponnarille ja pukeudun mukavasti ja olen se mikä olen, vaikka toisinaan minusta tuntuu kuin olisin vieras ihmi-nen, jonka tekemisiä seuraan läheltä ja jota minun tekisi välillä mieli potkaista lujaa takapuoleen.

Olen sitä ärsyttävää tyyppiä, joka istuu tunneilla eturivissä ja joka viittaa, ennen kuin opettaja on esittänyt kysymyk-sensä loppuun asti. Tai sellainen minä ainakin olen ollut, mutta nyt viime aikoina olen ollut aika paljon omissa maailmoissani.

Tiedän, että minua pidetään kilpailuhenkisenä. Haluan tehdä asiat täydellisesti, haluan pitää kaiken hal-linnassani, sillä muuten tulen epävarmaksi ja kun olen epävarma, alkaa sisälleni muodostua tyhjä tila, jonka päälle on saatava äkkiä täytettä.

Ymmärrätekö te, mitä tarkoitan?

Paremminkin en kuitenkaan osaa sitä sanoa.

Pukeudun siisteihin, ihonmyötäisiin housuihin ja asiallisiin trikoopaitoihin, jotka eivät paljasta liikaa.

Pujotan jalkoihini tyttömäiset ballerinat. Pesen hiukseni hennosti kukilta tuoksuvalla shampooolla, käytän vain huulikiillettä ja sitäkin maltillisesti. Hieman ripsiväriä. Joskus sipaus peitepuikosta, jonka avulla piilotan poskiin ilmestyviä typeriä näppylöitä.

Todistuksessani kahdeksikko olisi häpeätahra.

En ole varmasti ainoa, jolle on esitetty kaikenlaisia ehdotuksia, enkä ainoa, joka suostuu kuuntelemaan niitä, mutta minä olen saanut myös rahaa ja voin sanoa, että olen saanut sitä aika helposti. Välillä minusta kyllä tuntuu, että flippaan, mutta se kai kuuluu tähän ikään.

Asun pienessä kaupungissa radan varrella. Ei se ihan niin pieni ole kuin minusta välillä tuntuu, sillä joitakin vuosia sitten sen vieressä olevat kunnat liitettiin siihen ja ne, joiden mielipidettä ei otettu huomioon, kiukuttelevat kirjoittelemalla sanomalehden yleisönosastolle siitä, kuinka kaikki on huonommin kuin ennen.

Tiedän sen, sillä olemme analysoineet paikallislehden uutisia ja mielipidekirjoituksia äidinkielen tunnilla. Olemme myös harjoitelleet yleisönosastokirjeiden laatimista, ihan kuin kukaan järjissään oleva viitsisi oikeasti tehdä sellaisen ja lähettää toimitukseen.

Kotikaupunkini on pääosin maaseutua, peltoja ja metsää, mutta sitä ei oikein huomaa, koska perheeni asuu melkein keskustassa, siinä kaupungissa, johon ympärillä olevat pienemmät kaupungit liitettiin.

Niin, minun perheeni. Siihen kuuluu äitini ja isäni.

Ja veljeni. Hänen nimensä on Joonas. Ikää kohta seitsemäntoista vuotta ja pituutta satakahdeksankymmentäkolme senttiä. Niistä kaksitoista viimeisintä tuli yhden vuoden aikana ja hänen liikehinnästään tulee aina vain mieleen se yksi vanha piirroselokuva, jossa vastasyntynyt metsäkauris ihmettelee omia raajojaan.

Olemme kai ihan tavallinen perhe. Meillä on kaksikerroksinen rivitaloasunto ja pihalla kaupunkimaasturi, jota vain isä ajaa. Äidillä on oma pieni limenvihreä autonsa, jonka isä käy tankkaamassa ja jonka hän käyttää huollossa, rengasliikkeessä ja autopesulassa, sillä äitiä sellaiset paikat ahdistavat. En kyllä usko, että isäkään pärjää niissä erityisen hyvin.

Meidän kotimme. Hieman sammaloitunut laatoitus takapihalla katoksen alla ja säätä kestävä rottinkikaluster ryhmä sen päällä. Sisällä tyylikkäitä huonekaluja. Ei mitään Sotkasta kannettua alennusromua. Lähinnä Vepsäläistä. Ymmärrätte kyllä. Yksi todella upea jalkalamppu, josta ei tule kunnolla valoa, sillä sen tarkoituksena on vain luoda oikeanlaista tunnelmaa.

Seinillä on Salmelasta hankittua grafiikkaa. Isä ja äiti käyvät siellä joka kesä ja syövät hyvillä mielin flyygelin päälle katettua silliä ja lohta, koska siinä on jotain todella siistiä. Minä tiedän, olen ollut kerran heidän mukanaan ja lastasin lautaselleni vain keitetyjä perunoita enkä suostunut ottamaan pyynnöistä huolimatta yhtään haisevassa kastikkeessa lilluvaa kalanpalasta.

Keväisin vanhemmilleni tulee kirje, jossa heidät toivotaan taas tervetulleiksi taidekeskukseen ja he jättävät sen näkyvälle paikalle, jotta meillä käyvät vieraat huomaavat sen myös. Vanhempani tottelevat yleensä kirjeen kutsua, ja usein heillä on tuomisinaan taulu. Persoonallinen, mutta sopivan huomaamaton. Ei liian puhutteleva ja vaikea, ettei sen katseleminen alkaisi vaivata päätä.

Kodissamme on saunaparkettia ja valkoisia seinä, siellä täällä ornamenttitapettia antamassa kontrastia kalpeuteen.

Kaksi lasta, jotka eivät sovi täydellisesti sisustukseen.

Jotka sotkevat paikkoja ja täyttävät tiskikoneen väärin. Jättävät hikisiä sukkia lojumaan matoille ja sohvalle, jonka selkänojaa vasten aseteltujen tyynyjen värisävyt äiti on miettinyt huolella.

Koiraa meillä ei ole. Ei tietenkään. Äiti inhoaa koiran-
karvoja ja kynnen jälkiä parketissa, yhtä lailla kuin hän inhoaa sitä, että minä en jätä tavaroita oikeille paikoilleen.

On meillä tietysti yksi koira. Sen nimi on Haukku. Se asuu minun huoneessani. Haukku on minun oma peh-
mokoirani ja ihanin kaikista maailman koirista. Sitä ei tarvitse ruokkia eikä käyttää ulkona, eikä se haise eläimelle eikä sen tassuissa ole likaa, joten äidillä ei ole sen suhteen valittamista.

Äitini on pitävinään erään ystävänsä labradorinnoutajasta, mutta sitä kohtaan suunnatuista teennäisistä hymyistä ja varovaisesta taputtelusta huolimatta tiedän hänen vihaavan sitä. Hän inhoaa läähätystä ja koiran tuoksua, varsinkin silloin kun koira on märkä ja tuoksahtaa hikiselle villasukalle. Äiti käyttää siitä nimitystä »rakki», mutta ei koskaan ystävänsä kuullen.

Voitte kuvitella äidin ilmeen, kun hänen ystävänsä tuli kerran meille viinilasilliselle ja hänellä olikin koira mukanaan. Se juoksi vapaana ja kävi nuolemassa kaikki nurkat puhtaaksi muruista. Se jarrutteli parketilla ja makasi jokaisen maton päällä, ja minä ihailin, kuinka taitavasti äitini hoiti tilanteen ja ehdotti että he lähtisivät sittenkin kävelylenkille ulkoiluttamaan yhdessä koiraa, vaikka hänen ystävällään oli korkokengät jalassa.

Sen vierailun jälkeen meillä imuroitiin.

Ja siitä lähtien äiti on sopinut tapaamisen tuon naisen kanssa vain kahviloihin.

Minun oma rakas Haukkuni on aina puhdas ja kuiva eikä se käy pissimässä auton renkaille eikä tee mitään muutakaan, mikä on joidenkin mielestä epäluonnollista ja kuvottavaa.

Isä työskentelee virkamiehenä kaupungin palveluksessa ja äiti on töissä tilitoimistossa.

En oikeastaan tiedä, mitä vanhempieni työhön ihan tarkalleen kuuluu, eikä se minua oikeastaan edes kiinnosta. Tiedän vain, että he istuvat huoneissaan koneidensa ääressä ja käyvät palavereissa ja lounailla työkavereidensa kanssa ja printtailevat papereita ja saavat siitä hyvästä palkkaa.

Kumpikin ajaa omalla autollaan, vaikka työpaikat ovat aika lähekkäin. Jonain aamuina he lähtevät peräkanaa. Ensin isä maasturillaan ja äiti autollaan, joka muistuttaa sellaista värikästä koppakuoriaista, joka kaatuu helposti selälleen ja jää sätkimään maahan.

Minusta tulee isona sisustusarkkitehti. Sitä varten minun pitää päästä Aalto-yliopistoon. Ja tehdä työtä matematiikannumeroni eteen. Matikka on ainoa kouluaine, joka teettää minulle töitä.

Tai sitten minusta tulee todella kuuluisa ja käyn näyttämässä naamaani jokaisella tv-kanavalla. Vierailen kokkiohjelmissa ja teen oman keittokirjan ja minut lennätetään autiolle saarelle viidakoon kuvausryhmän ja muiden kilpailijoiden kanssa ja julkaisen kokemuksi

jälkeen matkaoppaan. Käyn sisustamassa ihmisten koteja ja suunnittelen heidän häitään ja voitan laulukilpailun ja teen menestyslevyn sitten kun ulkomaankiertueeni varmistuu.

Varasuunnitelmia pitää aina olla, eikö vain?

No en kai nyt minä ollut tosissani. En tietenkään.

Kaappaan syliini Haukun. Uskollisista uskollisimman. Isä toi sen vuosia sitten Lontoosta. Sen tassussa lukee Harrods, ja siitä voi tietysti päätellä, mistä se on ostettu. Luultavasti Harrodsin myymälästä lentokentältä juuri ennen koneeseen nousemista, sillä tavarataloihin isää ei saa kuin pakottamalla.

Kentällä hän on muistanut, että hänellä on perhe ja sille kuuluu viedä tuliaisia.

Äidille hajuvertä ja minulle koira. Joonalle koottava auto, jota hän ei edes purkanut paketistaan.

Hän murjotti. Hän oli kateellinen sinusta, Haukkuseni. Hän olisi halunnut samanlaisen otuksen, vaikka ei sitä tietysti myöntänyt.

On minulla muitakin pehmoja kuin Haukku. Ne ovat osa perhettäni. Kömpiessäni sänkyyni rutistan ne aina itseäni vasten.

Minun laumani. Uskollinen laumani, joka asuu mytyksi pyörineen täkin, rypistyneen lakanan ja irtotyynyjen muodostamalla pehmeällä laitumella ja tietää minusta kaiken.

Lauma odottaa minua aina, kun saavun kotiin.

Laumani haluaa kuulla, mitä minulle on tapahtunut. Ja minä kerron. Tietenkin minä kerron.

Annan halauksen Tipille, paljon nähneelle ja kärsineelle linnulle, jonka tätini antoi lahjaksi tullessaan katsomaan minua synnytyssairaalaan.

Se oli kauan sitten keltainen ja pörheä, mutta nyt se on lähinnä vaaleanruskea. Tipi on pyörinyt monta kertaa pyykinpesukoneessa ja siitä on tietysti seurannut sulkasatoa. Ja tietysti myös siitä, että kuljetin sitä pienenä suussani kuin mitäkin saalista.

Mummoni on parsinut Tipin kasaan monta kertaa ja pelastanut sen lopulliselta repeämiseltä, mutta Tipi on näiden sairaalakäyntien jäljiltä yhä aika heikossa kunnossa. Sen iho on täynnä mummon ompelemia tikkejä ja se näyttää lievästi sanottuna sairaalta. Mummo lupasi aina, että hän nukuttaa potilaan ennen toimenpidettä. Minä kyllä uskoin sen. Uskoin ja itkin silti.

Puhun nyt siitä mummosta, jota useimmiten näemme.

Se toinen mummo...

Hän soittelee joskus, eikä yleensä selvinpäin. Eikä hänen jutuissaan ole mitään tolkkua. Ei edes silloin, kun hän ei ole juonut.

Nuuhkaisen kettujani. Niiden nimet ovat Jere, Juri ja Jiri. Kolme oranssivalkeista veljestä, joilla on musta hännänpää ja jotka asuvat sängylläni muiden pehmolelujen kanssa.

Niitä on yhteensä yhden Ikean sinisen kassillisen verran. Pienempänä pakkasin ne kaikki mukaan, kun

lähdimme reissuun, ja luulenpa etteivät vanhempani ilahtuneet ylimääräisestä matkakuormasta.

Enää ei sellaista ongelmaa tietysti ole. Enää emme matkusta mihinkään yhdessä, eivätkä äiti ja isä pakota minua mukaan edes käydessään sukulaisten ylioppilasjuhliissa ja vastaavissa paikoissa, joissa ihmiset istuvat epä-mukavissa puvuissa olohuoneessa ja kilpailevat siinä, kuka onnistuu olemaan pisimpään puhumatta. Aina lopulta joku murtuu ja avaa suunsa, ilmoittaa muille, millainen säätila vallitsee ulkona.

Sukuloinnin ajat ovat ollutta ja mennyttä ja oikeastaan minusta tuntuu, että se on vain ihan hyvä asia.

Kaikki alkoi viime kesänä, kesänä, jolloin todella kuumaa oli vain muutamana päivänä. Niinä päivinä puoli kaupunkia sekosi ja pakeni mökeille.

Ja osa meni rannalle paahtamaan itseään suklaiseksi. Minä en. Ongelmana on se, etten rusketu. Muutun auringossa punaiseksi. Samanlaiseksi kuin ravut, kun ne tiputetaan kiehuvaan veteen. Vanhempani järjestivät kerran rapujuhlat, ja muistan yhä kuinka isääni heikotti, kun hänen piti tiputtaa saksiniekat kuolemaan.

En jaksanut ryhtyä viettämään rantaelämää, enkä edes tiennyt, kenen kanssa olisin lähtenyt makaamaan aurinkoon, sillä Lilasta ei ollut kuulunut mitään pitkään aikaan.

Lila...

Hän on minun paras ystäväni. Oikeastaan ainoa ystäväni, sillä en liiku juuri muiden kanssa, sillä kaikilla muilla on aina niin paljon ohjelmaa.

Lilalla oli taas joku poika.

Silloin kun hän on rakastunut, hän ei kysele perääni. Hänellä on ollut jo viisi poikaystävää, mutta hän ei ole ollut kenenkään kanssa kovin kauan, sillä hän kyllästyy nopeasti. Hän alkaa katsella uutta poikaystävää, ennen

kuin on päässyt eroon vanhasta, mikä on sinänsä kätevää, sillä kukaan ei ainakaan ehdi jättää häntä.

Mutta siis, olin puhumassa kesästä. Koko kesän minulla oli ollut sellainen olo, etten saa aikaiseksi oikein mitään. En edes punoitusta naamaani.

Vietin aikaa huoneessani. Makoilin sängyssä ja selasin puhelintani. Kävin suihkussa puolen päivän jälkeen ja vaihdoin päivävaatteet, ja kun isä tuli kotiin, yritin olla kuuntelematta hänen huomioitaan siitä, että joidenkin on näköjään vaikea tehdä edes yksinkertaisia asioita kuten viedä roskia. Mutta loma oli minun mielestäni sitä varten, että silloin otetaan rennosti.

Välillä otin itsestäni kuvia ja latasin niitä yhdelle sivulle.

Sitten kävin katsomassa, onko joku kommentoinut niitä.

Suljin sivun, mutta menin sinne kohta uudestaan.

Olin tietysti pettynyt, jos joku kirjoitti kuvani alle jotain tyhmää. Ja vielä pettyneempi, jos kukaan ei kirjoittanut mitään.

Sitä samaa. Kuluivat päivät niinkin.

Sen verran täytyy lisätä, että kyllä minä välillä myös luin. Kaikenlaista vampyyrimoskaa ja fantasiaa. Joskus tarinat imaisevat mukaansa ja kirja on pakko saada loppuun kerralla.

Mutta vain joskus.

Kyllästyn aika nopeasti ja rupean ajattelemaan puhelintani. Alan miettiä, mitä kaikkea maailmassa on tapahtunut. Maailma on puhelimen suojakannen takana, yhden

avauksen päässä, ja vaikka se on pullollaan monipuolista typeryyttä, en malta olla kurkistelematta, mitä hullua on taas meneillään.

Kuinkahan monta kertaa päivässä tartun puhelimeeni ja menen katselemaan videoklippejä ja muiden kuvia ja tarkistan, mitä mieltä minusta ollaan?

En halua tietää. Mutta mitä muutakaan tekisin?

Kirjan sivuja käännellessä tuntuu, että jään kaikesta paitsi ja että kaikkialla tapahtuu vaikka mitä ja minä en tiedä siitä yhtään mitään, joten turvaudun puhelimeni ystävälliseen apuun ja pysyn selvillä kaikesta tärkeästä ja vähemmän tärkeästä.

Siinä suhteessa poikkean isästäni. Hän lukee paljon. Hän ahmii. Kirjoja, lehtiä ja mainoksia. Ihan mitä vain saa käsiinsä.

Kun posti on kaluttu, hänen naamansa siirtyy piiloon töistä mukana tulleiden papereiden taakse. Isä haluaa olla sanojen ympäröimänä. Ne antavat hänelle kai turvaa. En tosin tiedä, miltä.

Rakas Haukku, ihanat kettuveljekset. Hyvä Tipi. Tarinani ei oikein etene. Ette edelleenkään tiedä, mitä kaikkea minulle on tapahtunut viime aikoina.

Kai minun on kerrottava teille, vaikka olenkin ajatellut säästää teidät yksityiskohdilta.

Hyvä on. Tehdään näin. Minä otan teidät vuorotellen syliini ja rutistan ja sitten minä vähän juttelen.

Kesäloman lopussa Lila houkutteli minut lähtemään yhtenä iltana kaupungille. Minulle se kyllä sopi, sillä olin aika kyllästynyt.

Olen pohtinut, että minulle sopii asiat vähän liiankin helposti, paitsi jos joku perheestäni ehdottaa jotain.

Tapasimme kirjaston edessä, sillä puolella, jossa on sellainen karmiva patsas. Kivistä hakattu nainen. Kuin oikea ihminen, joka on jähmettynyt paikoilleen.

Kosketin sitä sormellani ihan vain varmistaakseni, ettei se ole elossa.

Minua ja Lilaa yhdistää se, että olemme samalla luokalla. Lila ei harrasta mitään, mutta minä käyn kerran viikossa kuvataidekoulussa. Se on aika vähän. Luokallamme on pari

jalkapalloilijaa, yksi mäkihyppääjä ja jousiampuja, ja heillä ei ole koskaan vapaata. Eikä kai heidän vanhemmillaankaan, sillä he toimivat kuskeina. Urheilijat eivät liiku kuin harjoituksissa, mutta niitä onkin sitten melkein joka ilta.

Joskus piirrän kotonakin. Minulla on vihko, johon teen eläinten kuvia ja naisten kasvoja ja naisille mielikuvituksellisia kampauksia ja tietenkin piirrän myös huoneita ja huonekaluja ja kokonaisia taloja, sellaisia, missä voisin kuvitella asuvani sitten kun muutan pois kotoa.

Piirtämäni eläimet ovat enemmän sarjakuvahahmoja kuin oikeita eläimiä. Ei mitään Disney-kamaa kuitenkaan.

Enemmänkin mangaa. Suuria päitä ja silmiä, pieniä käpäliä ja heiveröisiä vartaloita.

Lila halusi mennä aluksi torikahvilaan. Siellä päivystää usein joukko meidän koulun poikia ja Lila oli ihastunut yhteen heistä, Santeriin, jota kutsutaan Sandeksi, ja joka on typerästä lempinimestään huolimatta ihan mukava tyyppi. Ainakaan en ollut kuullut hänen sanovan mitään hölmöä minulle tai kenellekään muullekaan, ja se on melko hyvä lähtökohta.

Pojat olivat valloittaneet katoksen alla olevan pöydän. He joivat kahvia pahvimukeista ja kuluttivat aikaansa pelaamalla korttia. He pyysivät meitä istumaan heidän pöytänsä ja pääsimme peliin mukaan, vaikka joku epäilikin, ymmärsimmekö siitä mitään.

Ohjelmassa oli paskahousua väärinpäin. En ollut pelannut sitä pitkään aikaan. Siinä pitää päästä kortistaan eroon ja apuna saa käyttää valehtelua ja oikeastaan niin pitääkin tehdä, sillä muuten peli menee tylsäksi.

Olen siinä itseasiassa aika hyvä. Paskahousussa ja valehtelussa.

Pystyin väittämään korttejani miksi tahansa paljastamatta sitä ilmeilläni tai typerällä hihityksellä, päinvastoin kuin Lila, jonka silmien harhailusta näki heti, jos hän löi pöytään eri kortin kuin minkä ilmoitti.

Pelasimme aika kauan, aika monen kahvikupillisen ajan, aina siihen asti kunnes poikien oli siirryttävä seuraavaan paikkaan. Luultavasti jollekin huoltoasemalle. Todennäköisesti kittaamaan lisää kofeiiniä.

He jäivät käynnistelemään mopojaan parkkipaikalle ja saivat aikaiseksi moottorien pärinää ja polttoaineen lemua. Jos he eivät keränneet metelillään paheksuvia katseita, he olivat epäonnistuneet elämässä.

Lilalla oli Santerille asiaa. Muut lähtivät ajamaan, mutta Lila seiso i Santerin mopon edessä ja Santeri kaasutteli paikoillaan merkiksi siitä, että haluaisi olla jo muualla. Lila piti ohjaustangosta kiinni ja selitti jotakin. En tiedä mitä, sillä seiso i sivummalla, suihkulähteen luona. Sen partaalta minä huomasin, kuinka Lila kiipesi istumaan Santerin taakse ja kietoi kädet tämän ympärille ja sitten he hävisivät näkyvistä.

Lila oli poissa ja minä olin yksin torin keskellä. Yhtä suosittuna kuin tuore lokinpaska. Mietin, olisiko minun pitänyt loukkaantua? En ole oppinut oikein murjottamaan. Se on jotenkin lapsellista, vaikka olen kyllä huomannut aikuistenkin harrastavan sitä.

Tiedän tismalleen, milloin isä ja äiti ovat aloittaneet mykkäkoulun, vaikka he puhuvat tavallisestikin toisilleen

aika vähän. Mökötysvaiheen aikana heidän kasvonsa ovat ilmeettömät, ja silloin äidiltä kuulee tällaisia lauseita: »Emilia, voitko sanoa isällesi, että se kävisi hakemassa kaupasta maitoa?» Isä on itsekin paikalla ja kuulee kyllä äidin pyynnön ilman, että sen hänelle kerron.

WSOY:n Tuhat ja yksi tarinaa -kirjoitus- kilpailun voittaja

Emiliaalla on salaisuus, jonka hän kertoo vain pehmeleluilleen. Hän myy aikaansa miehille – tuntemattomille aikuisille miehille, jotka ihailevat hänen kuviaan netissä. Rahanteko tuntuu ällistyttävän helpolta.

Emilian silmin raikkaan analyysin kohteeksi joutuvat niin oma perhe kuin kaveritkin, koko nykyhetki, jossa aikuiset koettavat olla nuoria ja nuoret aikuisia. Pikkuhiljaa Emilia sukeltaa yhä syvemmälle peliin, jossa kuvittelee olevansa vallankäyttäjä, kunnes on kadota itseltään.

www.wsoy.fi	N84.2 ISBN 978-951-0-42764-4